

Arrest

nr. 180 839 van 17 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 december 2016.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. DRIESEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden omdat (i) het incident in 2002 niet als zijn rechtstreekse vluchtaanleiding kan beschouwd worden, (ii) er geen geloof kan gehecht worden aan de bedreigingen die verzoeker en zijn echtgenote persoonlijk ontvangen zouden hebben van de schoonfamilie van zijn zus en die ertoe zouden hebben aangezet Albanië te verlaten, (iii) betreffende de problemen die zijn zus

V. met haar schoonfamilie zou hebben gekend er afdoende beroep kon worden gedaan op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, (iv) er geen geloof wordt gehecht aan de door hem aangekaarte problemen met E.N., en (v) de gezondheidsproblemen van zijn zoon L. niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

2.1. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het volharden in zijn asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

2.2. Wat betreft het incident dat zich in 2002 heeft voorgedaan, wijst verzoeker in zijn verzoekschrift er zelf op dat hij dit feit niet wou inbrengen als één van zijn asielmotieven en betwist bijgevolg niet de gedane vaststelling in de bestreden beslissing dat dit feit niet als zijn rechtstreekse vluchtaanleiding kan beschouwd worden.

2.3. Verder gaat verzoeker niet akkoord met de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherente en ongeloofwaardige verklaringen omtrent de bedreigingen die hij en zijn echtgenote persoonlijk ontvangen hebben van de familie M. (i.e. de schoonfamilie van zijn zus). Hij licht toe dat er mogelijk bepaalde details niet volledig correct kunnen worden naverteld door zijn echtgenote en zus omdat zij niet aanwezig waren bij de incidenten in januari 2015. De Raad merkt evenwel op dat zo verzoeker daadwerkelijk zou zijn bedreigd door de familie M. omwille van zijn zus en haar problemen, er in alle redelijkheid verwacht mag worden dat hij zowel zijn echtgenote als zijn zus hierover zou hebben ingelicht en ze hierover, ongeacht hun afwezigheid bij de beweerdde incidenten, eensluidende verklaringen kunnen afleggen. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker zijn zus enerzijds wel zei dat hij werd bedreigd en dat hij hierdoor bezorgd was, maar dat hij haar anderzijds over de bedreigingen niets inhoudelijks zou hebben verteld, de geloofwaardigheid van zijn beweerdde problemen met onbekenden gelinkt aan T.M., i.e. de schoonbroer van zijn zus, bijkomend ondermijnt. Ook wordt in de bestreden beslissing een opvallende lacune vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van zijn echtgenote betreffende het door haar ontvangen dreigtelefoontje: "Tot slot sloop er een opvallende lacune in de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenote betreffende het door haar ontvangen dreigtelefoontje. Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zei ze dat ze een telefoontje ontvangen had van V.(...)'s schoonzus die haar toesnauwde dat haar echtgenoot, i.e. u, niet moest denken dat hij zijn geld zou terugzien. Toen aan uw echtgenote gevraagd werd of V.(...) toen nog iets anders had gezegd en of ze ook bedreigingen had geuit, antwoordde uw echtgenote uitdrukkelijk dat ze na haar reeds geciteerde uitspraak over het geld inhaakte en dat er geen verdere bedreigingen werden geuit (CGVS echtgenote I, p. 4-5). Bij haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal zei ze plotsklaps dat V.(...)'s schoonzus tijdens dat telefoontje met haar u ook nog met de dood bedreigd had (CGVS echtgenote II, p. 4). Hiermee geconfronteerd insinueerde ze een vergetelheid (CGVS echtgenote II, p. 4). Gelet op de vele vragen die haar tijdens haar eerste gehoor over dit telefoontje gesteld werden en gelet op de ernst van een doodsb bedreiging, is een vergetelheid echter niet meteen aannemelijk. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er aan de bedreigingen die u (en uw echtgenote) persoonlijk ontvangen zou(den) hebben van de familie M.(...) en die u ertoe zouden hebben aangezet Albanië te verlaten geen geloof gehecht kan worden." Dat het CGVS het dreigtelefoontje verkeerdelijk zou gesitueerd hebben in oktober 2015 terwijl dit van oktober 2014 dateert, doet geen afbreuk aan deze pertinente vaststellingen.

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat er meerdere telefoontjes werden ontvangen waarbij in het andere telefoontje daar nog doodsb bedreigingen aan werden toegevoegd, betreffen loutere post-factum verklaringen en vinden geen grondslag in het administratief dossier. Zijn echtgenote heeft tijdens haar gehoren bij het Commissariaat-generaal immers duidelijk verklaard dat zij slechts één keer telefonisch bedreigd werd door de schoonzus van V. waarbij zij zei dat haar man niet moet denken dat hij zijn geld terug krijgt (gehoor Z.E. 8 mei 2015, 4-5). Van meerdere telefoontjes die zij zou beantwoord hebben, maakte zijn echtgenote geen enkel gewag, ook niet tijdens haar tweede gehoor bij het CGVS (zie gehoor 21 september 2016, 4).

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere

bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er een hoge graad van corruptie heerst in Albanië en vervalste documenten veelvuldig voorkomen (adm. dos., stuk 37, document 5, SRB Albanië "Corruptie en (ver)vals(t)e documenten), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten ter staving van deze voorgehouden bedreigingen op 7 en 22 januari 2015, met name de bij een notaris geakteerde verklaring van verzoeker, het ongedateerd verzoekschrift van zijn advocate aan het parket en het antwoord van het parket op dit verzoek.

Daargelaten de vraag of de kenmerken van het conflict tussen verzoekers zus en de familie M. al dan niet voldoen aan alle kenmerken van een vendetta zoals gedefinieerd door de Kanun, kan gelet op voorgaande vaststellingen geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde persoonlijke problemen met de familie M., omwille van zijn zus en haar problemen met de familie M.

2.4. Wat betreft verzoekers aangekaarte problemen met E.N., wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat hier geen geloof aan kan worden gehecht gelet op de tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in zijn verklaringen, zijn houding en het feit dat zijn echtgenote en zijn zus nauwelijks informatie hadden over zijn problemen met E.

De Raad stelt vast dat verzoeker ook hier blijft steken in het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat uiteraard geen dienstig verweer vormt en waarmee verzoeker aldus niet vermag de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 december 2016, voert de echtgenote van verzoekende partij aan dat haar en haar schoonzus verweten wordt dat zij geen eensluidende verklaringen hebben afgelegd, doch dat geen rekening is gehouden met het feit dat zij en haar schoonzus niet aanwezig waren ten tijde van de gebeurtenissen en zij dus geen getuigen waren. Voor het overige wordt verwezen naar het verzoekschrift.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 8 december 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot het volharden in haar asielrelaas en het verwijzen naar haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar de echtgenote van verzoekende partij opwerpt dat er geen rekening is gehouden met het feit dat zij en haar schoonzus niet aanwezig waren ten tijde van de gebeurtenissen en zij dus geen getuigen waren, kan zij niet worden gevolgd. Zo werd in voornoemde beschikking het volgende uiteengezet: "(...) Verder gaat verzoeker niet akkoord met de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherente en ongeloofwaardige verklaringen omtrent de bedreigingen die hij en zijn echtgenote persoonlijk ontvangen hebben van de familie M. (i.e. de schoonfamilie van zijn zus). Hij licht toe dat er mogelijk bepaalde details niet volledig correct kunnen worden naverteld door zijn echtgenote en zus omdat zij niet aanwezig waren bij de incidenten in januari 2015. De Raad merkt evenwel op dat zo verzoeker daadwerkelijk zou zijn bedreigd door de familie M. omwille van zijn zus en haar problemen, er in alle redelijkheid verwacht mag worden dat hij zowel zijn echtgenote als zijn zus hierover zou hebben ingelicht en ze hierover, ongeacht hun afwezigheid bij de beweerde incidenten, eensluidende verklaringen kunnen afleggen. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker zijn zus enerzijds wel zei dat hij werd bedreigd en dat hij hierdoor bezorgd was, maar dat hij haar anderzijds over de bedreigingen niets inhoudelijks zou hebben verteld, de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met onbekenden gelinkt aan T.M., i.e. de schoonbroer van zijn zus, bijkomend ondermijnt. Ook wordt in de bestreden beslissing een opvallende lacune vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van zijn echtgenote betreffende het door haar ontvangen dreigtelefoontje: "Tot slot sloop er een opvallende lacune in de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenote betreffende het door haar ontvangen dreigtelefoontje. Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zei ze dat ze een telefoontje ontvangen had van V.(...)'s schoonzus die haar toesnauwde dat haar echtgenoot, i.e. u, niet moest denken dat hij zijn geld zou terugzien. Toen aan uw echtgenote gevraagd werd of V.(...) toen nog iets anders had gezegd en of ze ook bedreigingen had geuit, antwoordde uw echtgenote uitdrukkelijk dat ze na haar reeds geciteerde uitspraak over het geld inhaakte en dat er geen verdere bedreigingen werden geuit (CGVS echtgenote I, p. 4-5). Bij haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal zei ze plotsklaps dat V.(...)'s schoonzus tijdens dat telefoontje met haar u ook nog met de dood bedreigd had (CGVS echtgenote II, p. 4). Hiermee geconfronteerd insinueerde ze een vergetelheid (CGVS echtgenote II, p. 4). Gelet op de vele vragen die haar tijdens haar eerste gehoor over dit telefoontje gesteld werden en gelet op de ernst van een doodsb bedreiging, is een vergetelheid echter niet meteen aannemelijk. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er aan de bedreigingen die u (en uw echtgenote) persoonlijk ontvangen zou(den) hebben van de familie M.(...) en die u ertoe zouden hebben aangezet Albanië te verlaten geen geloof gehecht kan worden." Dat het CGVS het dreigtelefoontje verkeerdelijk zou gesitueerd hebben in oktober 2015 terwijl dit van oktober 2014 dateert, doet geen afbreuk aan deze pertinente vaststellingen. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat er meerdere telefoontjes werden ontvangen waarbij in het andere telefoontje daar nog doodsb bedreigingen aan werden toegevoegd, betreffen loutere post-factum verklaringen en vinden geen grondslag in het administratief dossier. Zijn echtgenote heeft tijdens haar gehoren bij het Commissariaat-generaal immers duidelijk verklaard dat zij slechts één keer telefonisch bedreigd werd door de schoonzus van V. waarbij zij zei dat haar man niet moet denken dat hij zijn geld terug krijgt (gehoor Z.E. 8 mei 2015, 4-5). Van meerdere telefoontjes die zij zou beantwoord

hebben, maakte zijn echtgenote geen enkel gewag, ook niet tijdens haar tweede gehoor bij het CGVS (zie gehoor 21 september 2016, 4).(…)"

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS